

[Per Hækkerup.]

forsamlingen blev der forelagt en fælleserklæring fra Sovjetunionen og Amerika, hvori man var enedes om grundprincipperne for gennemførelsen af en nedrustning. Det betyder ikke, at nedrustningen ligger lige om hjørnet, men det betyder, at man dog i hvert fald har et udgangspunkt for drøftelserne, som de to hovedparter i diskussionen var enedes om. Blandt disse principper er parterne enedes om, at nedrustningen skal gennemføres etapevis og på en sådan måde, at ingen af deltagerlandene i de forskellige etaper stilles militært ringere i forhold til den anden part på en måde, der kan bryde balancen. Nu skulle man altså tilslutte sig sammenkaldelsen af en anden konference, som alene skulle beskæftige sig med den ene form for våben, nemlig kernevåben, samtidig med at nedrustningskomiteen, hvis medlemstal FN besluttede at forøge fra 10 til 18, skulle beskæftige sig med nedrustningsproblemet på basis af den fælleserklæring, USA og Sovjetunionen var enedes om. Det kan kun opfattes som en hindring for realistiske nedrustningsforhandlinger, hvis man med denne deklARATION forsøger at skrue debatten omkring nedrustningen tilbage til et standpunkt, som Sovjetunionen vel havde for 3 år siden, men som den nu har forladt i erkendelse af, at det ikke fører frem til nedrustningsforhandlinger, der har udsigt til at bringe et godt resultat.

Hvis vi havde bidraget til at styrke den opfattelse, at man kunne skyde en genvej til nedrustningsforhandlinger uden om det, Amerika og Sovjetunionen var blevet enige om, ville vi have bidraget til at forringe chancerne for en realistisk nedrustningsdrøftelse. Derfor kunne vi ikke stemme for resolutionen. På den anden side ønskede vi ikke at stemme imod, for det ville være blevet udlagt som en tilkendegivelse af, at vi var tilhængere af atomkrigsførelse, hvad vi ikke er, og derfor tog vi det standpunkt at undlade at stemme for på den måde at tilkendegive vor opfattelse.

Morten Lange: Under mit ophold i USA for nylig fik jeg lejlighed til at se en række konsekvenser af, at den amerikanske befolkning allerede for nogle år siden har taget et initiativ til både et privat og et offentligt

bunkersbyggeri. Det er unægtelig nogle meget lidt skønne planter, der er myldret op i den amerikanske jord. Jeg tror faktisk, det ville være rigtigt, hvis den høje regering herhjemme ville gøre sit til nu, efter at den selv har sået frø, der kan få de uheldigste konsekvenser, at sørge for at dæmme op for det, man måske med rette kunne kalde for et bunkershysteri.

Jeg tror nok, at det er en næsten umulig sag at træffe fornuftige foranstaltninger over for moderne krig i stor skala, og jeg misunder så sandelig ikke den højtærede indenrigsminister, som har fået pålagt at arbejde med disse felter; men det er et spørgsmål, om man i virkeligheden ikke står sig ved i noget højere grad at konstatere, at det er en umulighed at nå resultater. Det er faktisk sådan, at hvis man ikke i langt højere grad understreger vanskelighederne, er faren for, at der opstår en falsk tryghed, nok overordentlig nærliggende. Jeg er sikker på, at det er en af de ting, som foruroliger mest i det amerikanske billede. Herregud, det er naturligvis uheldigt, om nogle entreprenører tjener nogle penge på at sælge nogle forskellige mærkelige kamre, som folk kan klare sig i, og det er uheldigt, at det er et spekulationsobjekt, men det er dog overskueligt. Men hvis det fremtidig bliver sådan, at man med regeringens billigelse og indforståelse sælger tryghed, er jeg bange for, at man er kommet ud i noget overordentlig farligt, og det er dette salg af tryghed, som meget nemt kan blive en følge af den pjece, vi i dag debatterer. Nu beklager jeg, at det måske trætter det høje ting, men jeg føler mig faktisk tvunget til at nævne i den anledning en annonce, som har stået i New York Times den 19. december sidste år, og som er indrykket af 1 000 universitetslærere i New York by. Det er et ganske overordentligt stort antal underskrifter fra en så afgrænset gruppe. Jeg har set på underskrifterne og fundet ud af, at underskriverne bl. a. omfatter alle de korrespondenter, jeg selv som biolog har i New York byområde, så jeg går ud fra, at det er en temmelig komplet samling af, hvad der findes af universitetslærere, som har ment, at det er på tide at dæmme op for bunkershysteriet.

Jeg kan lige slutte dette lille apropos, som jeg håber at regeringen virkelig vil